

Politisk perspektiv

Kapitalismen kan kun overleve, hvis der er økonomisk vækst. Og det kræver, at der år for år skal fragtes flere og flere råvarer og fødevarer fra de fattigste lande til os. Vi skal hele tiden blive rigere – forstået materielt, sådan at vi skal forbruge mere og mere. I den fattige del af verden er befolkningsflertallet under 30 år. De er flyttet fra deres jorde, som de har været nødt til at sælge til vestlige firmaer, som nu bruger jorden til at lave biobrændsel og foder til (danske) svin mm. De fattige bor nu i slum rundt om de store byer. De har fået smartphone, så de kan følge med i, hvad der sker i verden. Og de vil ikke finde sig i at blive fattigere, sådan som det har været tilfælde de sidste 20 år, hvor den fattigste tredjedel af jordens befolkning år for år er blevet fattigere.

Mange herhjemme snakker om en grøn omstilling; men de fleste forestiller sig, at det er andre end dem selv, der skal producere på en anden måde. Det er firmaerne, landmændene og håndværkerne, der skal ændre sig. Selv skal man bare fortsætte med at købe deres produkter, men vælge noget, der er grønt.

En ægte grøn omstilling kræver, at der er mindst 15 % af den nuværende bybefolkning, der flytter på landet og begynder at deltage i produktionen, hvor vi i overvejende grad bliver selvforsynende med fødevarer, materialer til tøj og sko samt med byggematerialer.

Der er tre fantasier, som egner sig som strategier: bundprop, oase og krystallisering.

Bundprop

Samfundets bevidsthed sammenlignes med vandet i et badekar. Politikerne, forskerne og journalisterne svømmer i overfladen. De kan se lidt ned i vandet, men ikke ned til bunden, fordi vandet (bevidstheden) er blevet mere og mere grumset år for år. Neden på bunden lever græsrodsfolket. Og de har fundet bundproppen. Den sidder godt fast. Men med en ihærdig indsats bliver den trukket op. Og så begynder vandet (bevidstheden) at sive ud. Alt bliver mere og mere meningsløst. De fleste opretholder deres aktiviteter, men de kan ikke længere indse, hvorfor de skal gøre det. De mister totalt troen på systemet. Årsagen er dels, at samfundets bevidsthed bliver mere og mere tåbelig. Men også at der i bunden af samfundet rejser sig en helt ny bevidsthed, der er mere levedygtig og tiltalende.

Oase

Vi laver en oase midt i samfundsbevidsthedens ørken. Det er fællesskab af mennesker, der laver alt muligt, men som især producerer fødevarer, materialer til tøj og sko samt byggematerialer. Og de gør det bæredygtigt med organiske produkter og på en social opbyggende måde. Der bruges ikke tunge landbrugsmaskiner, der kvæler alt liv i jorden. I stedet er der meget håndarbejde og mange aktive i arbejdet. Man har egen butik, men får også butikker i nabobyerne. Man laver kurser. Man får en støttekreds, som kommer på weekender, ferier mm. Og man deltager på markeder og i samarbejder med andre projekter. Man lever simpelt og billigt. Man bygger hinandens huse af egne byggematerialer. Man forsyner hinanden med tøj, musikinstrumenter og alt andet. Man gør sig gældfri - og man skaffer sig et økonomisk overskud, så man kan støtte andre projekter og hjælpe andre projekter i gang.

Krystallisering

I en væske opstår der et lille krystal (oasen). Det bliver en katalysator, så der opstår andre krystaller (andre oaser). Og det breder sig, så hele væsken til sidst krystalliserer (oaserne bliver til hele samfundet).

Konklusion

Alle gode samfundsforandringer gennem tiden er opstået på denne måde – fra neden af i samfundet. De dårlige forandringer er opstået fra oven af magthavere. Et godt fremtidigt samfund vil ikke kun styres fra oven af. Ganske vist er der brug for at parlament, der lægger rammer og principper. Men ellers skal der være meget mere decentral og direkte demokrati.